

Sintonies del (segon) *prime time*

Joan Estrany

Què tenen en comú les melodies de *Gone with the Wind*, *Breakfast at Tiffany's*, *La Clave* i la *Marxa de les Titelles Mortes* de Gounod? Totes quatre encadenen un fil de *cuéntames musicals*, de sintonies televisives que formen ja part de la fal·lera cinèfila. En Garcí enguany fa nou anys que repeteix allò de *Con todos ustedes...* i no el *¿Cómo están ustedes?* que tant s'usen als nostres *prime time*.

Fins ara sempre en dilluns i, d'ençà que arribaren els socialistes, en dimarts.

Per desgràcia o per sort la televisió s'ha convertit en un exercici permanent de metatelevisió i un no sap si el Garcí del Buenafuente s'inspira en el Garcí de Cruz i Raya o si per contra és el de Florentino Fernández el que encetà el fil... La qüestió és que molt probablement cap d'ells parteix del personatge real. El director madrileny, que potser no mata darrera la càmera, sí que ha demostrat ser un gran comunicador quan és ell qui surt a la pantalla, encara que sigui a la petita. En nou anys ha aconseguit aguantar una tertúlia cinematogràfica pensada expressament pel centenari i que aviat podrà proclamar, amb tota justícia, allò

I quan sona la Marxa de les Titelles Mortes, saps que aquell home gras i pelat, en Hitchcock li diuen, traurà el perfil de l'ombra i tu de bon grat acceptaràs la seva invitació d'anar a fer nones (...) intentes debades defugir els diàlegs de la saleta, el teu passar pena et fa explorar la geografia del matalàs, allà on no arriben les paraules.

de fa deu anys que tinc cent anys.

Hi ha un cinema que setmanalment neix, sura, mor i es descompon a un plató de TVE. Si l'invent del cinematògraf va merèixer un centenari, la cultura cinematogràfica dels noranta al nostre país empenyora també quelcom a *Què grande es el cine?* Marías, Lamet, Torres Dulce, Giménez Rico, De Cuenca, Pérez Aranda... i de poc ençà l'erudició del defenestrat Sánchez Dragó, una altra perla de fira en mans de caricaturistes. Més enllà de la fumarada i la màscara, un dia uns i un dia uns altres ens ensenyen a retrobar la pipa, la de Marías o la de Balbín, camuflada entre l'*atrezzo* propi d'una pipa.

Retrets en trobareu a voler: que si els doblatges ferests, que si talls publicitaris, que si sabem les copes d'Europa d'en Gento de memòria, que si quin espai més masculista- a can Garcí hi ha més dones que a *Temps Moderns*. ¿Costa tant admetre que la fórmula del cine fòrum ha funcionat?

Una conversa espontània, improvisada, en què les enrumiades explicacions s'acompassen com un àlbum d'escenes,

una concatenació de la repetició de les millors jugades, com si les imatges servissin de veu en *off* subtil a la pregnància transferida a la paraula. Tothom diu la seva i quan un no s'ho espera sona per enèsima vegada Moon River i els segueixen parlant, o fan com si seguisin parlant, tant me fa.

* * *

I quan acabes de sopar sona pel Radiola de vuit regletes la música de *Lo que el viento se llevó* i saps que aviat te n'hauràs d'anar a dormir.

I quan sona la *Marxa de les Titelles Mortes*, saps que aquell home gras i pelat, en Hitchcock li diuen, traurà el perfil de l'ombra i tu de bon grat acceptaràs la seva invitació d'anar a fer nones.

I quan la sintonia del *Jueves Cine* a mitjan setmana, et trasbalsa perquè t'has quedat sense saber com ha acabat aquell melodrama parisenc per exigències del guió —*Prime time: Time to go to bed*. I més a més la son no arriba, intentes debades defugir els diàlegs de la saleta, el teu passar pena et fa explorar la geografia del matalàs, allà on no arriben les paraules.

Els quadrants del llençol s'amollen, els peus a la intempèrie, tu i la flaçada barallats, les orelles et fiblen... S'apropra parsimoniosa, de puntes, la melodia de *La Clave*. El fos en negre, els encadenats i tota la gamma de grisos del Radiola refractats a la paret de la cambra... *La Clave* entre per sota la porta, esmorteïda serpenteja per la moqueta (els peus a lloure cerquen a corre-cuita un calcetí de flassada). La llum s'encén, et cega i aquella esfereïdora especulació amb espardenyas d'hivern, et descompon quatre pèls al clotell.

Ara ja saps qui és el *conco* de la cançó de bressol, aquell barbut de la pipa, en Balbín i la seva tenebrosa marxa que t'ha desfet la tapamenta... Les sintonies del *prime time* són una segona cançó de bressol, sovint un *noninó* tenebrós que neutralitza el primer, sacseja enllòc d'engronsar. El segon *prime time*, la invenció d'un segon tabú. Com deia Marcel·lo fa poc en una 'pel·lícula del Garcí': "quan era petit mai volia anar a dormir, sempre tenia la sensació que tot just en aquell moment arribava el millor". Titó. 🎬

